

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Karla Šimky a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobců: a) A. A., b) **nezl. A.1 A1**, c) **nezl. A.2 A2**, žalobci ad b) a ad c) zastoupeni zákonnou zástupkyní žalobkyní ad a), všichni zastoupeni JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou, se sídlem Hilleho 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2007, č. j. OAM - 496/LE - 05 - ZA04 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2009, č. j. 56 Az 79/2008 - 107,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce, se sídlem Hilleho 6, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5998 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Kasační stížností napadli žalobci (dále též „stěžovatelé“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 10. 2007, č. j. OAM - 496/LE - 05 - ZA04 - 2006. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelům k jejich žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelé napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podřaditelných pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V těch částech kasační stížnosti, které lze vztáhnout k případu stěžovatelů a v doplnění kasační stížnosti z 20. 7. 2009 tvrdili, že soud nesprávně

interpretoval ust. § 2 odst. 7 ve spojení s § 12 zákona o azylu. Dále namítli, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatelé jako hlavní důvod svého odchodu ze země původu uvedli pronásledování, jemuž byli vystaveni pro svou víru, kterou žalovaný označil jako „čistý islám“. Stěžovatelé upozorňují, že žalovaný udělil mezinárodní ochranu několika jejich souvěrcům, kteří do České republiky přijeli před stěžovateli; též krajský soud vyhověl několika žalobám v roce 2007 a konkrétně v případě stěžovatelů pak zdejší soud již jednou vyhověl jejich kasační stížnosti a zrušil rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatelé upozorňují na bestiální způsoby kazašských orgánů činných v trestním řízení, jimiž se snaží stěžovatele odvrátit od jejich víry (vězení, podsouvání drog a zbraní). Konečně stěžovatelka ad a) uvádí a dokládá lékařskými zprávami, že její syn – stěžovatel ad c) trpí následky onemocnění mozku, jež prodělal po narození, je v péči psychiatra, neurologa a logopeda. Obě její děti (stěžovatelé ad b/ a c/) chodí v České republice do základní školy, přičemž stěžovatelka ad a) upozorňuje na problémy, jež jim činí změny školy související s přemísťováním z jednoho pobytového zařízení žalovaného do jiného.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podali účastníci řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelé v ní uplatňují přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelé též splňují podmínku povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud ovšem považuje za nezbytné vyjasnit, v jakém rozsahu je kasační stížnost stěžovatelů přípustná. Stěžovatelé v kasační stížnosti z 13. 3. 2009 obsáhle argumentují k závěrům žalovaného a krajského soudu o tom, že jednání kazašských orgánů vůči stěžovatelům je pouhou realizací politiky státu spočívající v požadavku registrace církví. Takový závěr však žalovaný v rozhodnutí neučinil a krajský soud se k němu tedy nevyjadřoval. Nejvyšší správní soud se tedy touto námitkou a námitkami souvisejícími (včetně námitky nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů pro tyto závěry) nemůže zabývat. Námitky stěžovatelů upozorňující na nejednotné rozhodování žalovaného v případech souvěrců stěžovatelů, zdravotní obtíže stěžovatele ad c) a požadavky školní docházky stěžovatelů ad b) a c) jsou též námitkami nepřípustnými. Jak již uvedl krajský soud, v případě zdravotních potíží stěžovatele ad c) se jedná o pozdě uplatněnou žalobní námitku, již se krajský soud správně nezabýval v souladu s ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. Námitky, že stěžovatelé navštěvují českou základní školu a nejednotného rozhodování žalovaného, jsou pak stěžovateli uplatněny až v kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud se nemůže takovými námitkami zabývat, neboť se jimi nezabýval ani krajský soud a ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. se tak jedná o námitky nepřípustné.

Po vymezení rozsahu kasační stížnosti a po konstatování její přípustnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační

stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatelé v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedli. Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný stěžovatelům neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť shledal, že stěžovatelka ad a) sice jako důvod své žádosti uvedla praktikování své víry (tzv. „čistý islám“), avšak v tom jí nebylo v Kazachstánu nijak bráněno. Jediný případ předvolání od Výboru národní bezpečnosti (KNB), který se však zajímal spíše o jejího manžela, nelze považovat za adresnou akci vůči její osobě; tato ojedinělá událost neměla na žadatelčin každodenní život (resp. praktikování její víry) omezující vliv. Přezíravé chování sousedů a neposkytnutí péče jedním lékařem považoval žalovaný za jednání soukromých osob, jež nenaplnilo znaky pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu.

Krajský soud se ve svém rozsudku se závěry žalovaného ztotožnil a ani v řízení před žalovaným neshledal žádné vady, jež by byly sto způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud pak ještě konstatuje, že spolu se stěžovateli požádal o mezinárodní ochranu i manžel stěžovatelky ad a) (dle vyjádření stěžovatelky ad a/ spolu uzavřeli pouze církevní sňatek); žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ani manžel stěžovatelky ad a) mezinárodní ochranu neudělil, Nejvyšší správní soud pak odmítl kasační stížnost manžela stěžovatelky ad a) proti zamítavému rozsudku Krajského soudu v Brně usnesením ze dne 2. 10. 2008, č. j. 3 Azs 57/2008 - 69.

Stěžovatelé v kasační stížnosti vznesli námitku nesprávného posouzení otázky pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu. K postavení vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud již dostatečně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, či v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98. Zde dospěl k závěru, že příslušníci tzv. čistého islámu nejsou v zemi jejich původu pronásledováni, diskriminováni ani nepřiměřeně trestáni. Podrobně se

přítom zabýval otázkou, kdy konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí či orgánů státní moci již dosahují jednotlivě či ve svém souhrnu takové intenzity, aby je bylo možno považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu. V rozsudku z 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 - 98 pak Nejvyšší správní soud shledal svůj dosavadní právní názor na posuzování postavení vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu případným a nepovažoval za nutné se od něj jakkoliv odchylovat. Zdejší soud se v cit. rozhodnutí věnoval i otázce „pronásledování na kumulativním základě“ v případě takových žadatelů o mezinárodní ochranu přicházejících právě z Kazachstánu; k problematice pronásledování na kumulativním základě srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu z 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129, nebo z 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70. V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích žalovaného a krajského soudu ničeho, čím by se dosavadní judikatuře zdejšího soudu protivila.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelům byla usnesením krajského soudu z 16. 4. 2009, č. j. 56 Az 79/2008 - 123, ustanovena zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Jana Kuřátková, advokátka. Té Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Poněvadž se jednalo o společný úkon při zastupování všech třech stěžovatelů, Nejvyšší správní soud postupoval podle ust. § 12 odst. 4 cit. vyhlášky a přiznal za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměnu sníženou o 20 %, tedy 3 x 1680 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč); částku pak zvýšil o 19 %, neboť zástupkyně je plátkyní DPH. Dohromady tedy přiznal částku 5998 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

